



Arrest

nr. 68 145 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, op 26 juli 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat F. LANDUYT, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn dienen op 16 juni 2010 en op 1 juli 2010 aanvragen in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 juni 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvragen ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.06.2010 en 01.07.2010 werd ingediend door:

Naam aanvrager:

R., M. (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Kosovo

B., M. (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)

+

R., S. (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

R. M.

Er worden medische elementen aangehaald voor R. M.. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 09.06.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Kosovo. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, merken we op dat de medicatie benodigd voor de behandeling van aandoening is begrepen in de Lijst van Essentiële Medicijnen zoals opgesteld door de Kosovaarse regering. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering (onder het Kosova Consolidated Budget) en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft.

Wat de zorg betreft kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. In de regel worden patiënten die met deze aandoening gediagnostiseerd worden, wat in het geval van verzoeker gebeurd is, naar een gespecialiseerd centrum, waar consultaties en activiteiten voorzien worden. Er is er onder andere één in Pristina.

De Kosovaarse overheid, zich bewust van de grote nood, maakt van de snelle heropbouw van deze specialisatie een prioriteit en verankerde dit in haar strategie 2008-2011". Maar ook de internationale gemeenschap neemt overigens haar verantwoordelijkheid in de heropbouw van de gezondheidszorg in Kosovo, deze specialisatie in het bijzonder. Er wordt geïnvesteerd zowel op het vlak van infrastructuur als opleiding en dit op alle niveaus. De universiteit van Pristina vervult hierbij een spilfunctie voor de gespecialiseerde zorg in het hele land.

We kunnen dan ook stellen dat op het vlak van de toegankelijkheid van de medische zorgen niets de terugkeer van verzoeker in de weg staat.

Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenote kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze echtgenoot arbeidsongeschikt is.

Wat de etnische toegankelijkheid betreft, wordt de bescherming tegen discriminatie expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg in Kosovo.

Wat de geografische toegankelijkheid betreft, blijkt dat er voldoende voorzieningen aanwezig zijn in Kosovo.

De arts-attaché concludeert dat reizen geen bezwaar is en mantelzorg niet noodzakelijk.

B., M.

Er worden medische elementen aangehaald voor B., M.. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 09.06.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

R., S.

Er worden medische elementen aangehaald voor R., S.. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 09.06.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.

(...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van "de motiveringsplicht, meer bepaald artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 EVRM. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."

Het middel luidt als volgt:

"Overwegende dat de weigeringsbeslissing van de aanvraag tot machtiging voor verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 vooreerst geen twijfel uit over de gezondheidstoestand de Heer R. M. en dat zij eveneens melden dat er een reëel risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer, moesten de medische zorgen die de Heer R. nodig heeft niet beschikbaar zijn of niet toegankelijk zouden zijn;

Dat verzoekers dienen vast te stellen dat wordt gesteld, gesteund op het rapport van de geneesheer-attaché, dat voor beide partijen de behandeling en opvolging beschikbaar zouden zijn in Kosovo; Dat verder wordt gesteld dat deze behandeling ook toegankelijk zou zijn ;

Dat wordt gesteld in het rapport van de arts-attaché inzake de Heer R. :

(...)

Dat met betrekking tot de financiële toegankelijkheid van de zorgen in Kosovo de bestreden beslissing stelt:

(...)

Dat de nood aan een correcte beoordeling des te prangender is aangezien het gaat om een situatie waarin personen een risico lopen op een mensonterende en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM indien verzoeker geen toegang zou hebben tot de geschikte medicatie, zoals DVZ dit trouwens zelf ook aanhaalt in de bestreden beslissing;

Dat de situatie ter plaatse in Kosovo voor personen van Roma origine het voorwerp heeft uitgemaakt van rapporten van verschillende internationale organisaties, waar de objectiviteit niet twijfel wordt gebracht;

Dat zo verwezen wordt naar het rapport van Amnesty International *Not welcome anywhere. Stop Forced return of Roma to Kosovo* van september 2010 waarin het gebrek aan toegang tot medische zorgen uitgebreid wordt behandeld (zie stuk 3 in bijlage);

Dat zo wordt gesteld in dit rapport op pagina 9

*Persons from all communities with Post-Traumatic Stress Disorder, and other serious illnesses which cannot be adequately treated in Kosovo. The Kosovo authorities, in their 2010 Reintegration Strategy have admitted that some serious diseases cannot be treated in Kosovo; 17 UNHCR have also stated that such persons may be entitled to a complementary Form of protection. States should give proper consideration to claimants whose claims for international protection based on medical needs have failed as a result of the high threshold needed to meet the test of persecution or serious harm but whose medical needs are nonetheless critical. In those circumstances, Amnesty International urges states to consider whether indeed removal would be a proportionate and therefore lawful interference with those applicants' right to respect for private life.*¹⁹

met volgende noten :

¹⁶The European Court of Human Rights has clarified that complementary or subsidiary protection may be warranted in the absence of sufficient possibilities for the treatment of a serious illness in the country of origin. According to the Court, removal of a seriously ill person to a place where she or he lacks access to appropriate medical care, in exceptional circumstances, may amount to inhuman treatment contrary to Article 3 of the European Convention on Human Rights and Fundamental Freedoms. See, in particular, *Bensaid v. The United Kingdom*, Appl. No. 44599/98, 33 EHRR 10, 6 February 2001, accessible at: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3deb8a1e4.html>.

¹⁷ "Due to the current circumstances (lack of equipment, inadequate framework) several of tertiary health services (cardio-surgery, oncology, poly trauma-tology [sic], transplantations, mental disorders, etc) may not be offered in Kosovo", *Reintegration Strategy*, 2010, p. 13. The Kosovo government continues to presume against the return of persons with "mental disabilities", "The Government of Kosovo must negotiate with the host countries for not returning the persons with mental disabilities. A special provision must be included in the agreements/arrangements of the readmission", *Reintegration Strategy*, 2010, p. 24. See also Section 5.5. [Persons with mental imparities (sic) and no family care], 2007 *Reintegration Strategy*, p.27.

is Such complementary protection may be provided in accordance with Council Directive 2004/83/EC (Qualification Directive) under Article 15(b), UNHCR, *Eligibility Guidelines*, pp. 23-24. Council Directive 2004/83/EC of 29 April 2004 on minimum standards for the qualification and status of third country nationals or stateless persons as refugees or as persons who otherwise need international protection and the content of the protection granted, <http://eurlex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32004L0083:EN:HTML> ¹⁹ Amnesty International is aware of several cases in which persons in need of medical treatment unavailable in Kosovo have been forcibly returned, including from France and Germany, without first being allowed access to an individual determination of their protection needs. For example, a disabled 15-year old ethnic Albanian boy was forcibly returned to Kosovo from France on 2 May 2010; medical professionals in Kosovo requested on 17 May 2010 that he be allowed to receive medical treatment abroad.

Dat dit allen objectieve, verifieerbare bronnen zijn waarvan verwacht kan worden dat DVZ er kennis van heeft;

Dat verzoekende partijen duidelijk in hun aanvraag tot regularisatie "9ter" hebben aangehaald dat zij Roma zijn en dat zij omwille van hun etnische origine discriminatie hebben ervaren in hun land van herkomst;

Dat de Heer R. lijdt aan posttraumatische stress en anxio-depressieve klachten heeft;

Dat ook in het aparte hoofdstuk dat in het rapport van Amnesty International wordt gewijd aan de beschikbaarheid en toegang tot medische zorgen (zie bijlage) wordt eveneens aangehaald dat de toegang en toegankelijkheid van de medische verzorging voor personen van Roma origine in de praktijk niet bestaat of minstens onvoldoende is;

Dat er geen openbaar gezondheidssysteem is in Kosovo, maar dat de essentiële geneesmiddelenlijst verzekerd wordt door de Kosovaarse begroting, hetgeen wil zeggen dat deze middelen gratis verstrekt zouden worden aan alle Kosovaarse burgers volgens noodzaak, zoals dit wordt geformuleerd in de bestreden beslissing in schril contrast staat met de bevindingen van Amnesty International, die onder meer gestoeld zijn op de *Reintegration strategy 2010*, opgesteld door de Kosovaarse autoriteiten zelf, waarin wordt gesteld dat bepaalde zorgen helemaal niet ter beschikking zijn, waaronder deze voor "mental disorders" (zie supra voetnoot 17);

Of verder:

"World Health Organisation published a list with 'essential drugs' that in general should be available free of charge. However, in Kosovo most of these 'essential drugs' are not available anymore in public pharmacies, but only in private pharmacies or with pharmaceutical Wholesale dealer who sell the drugs. Therefore, many of the 'essential drugs' are not affordable anymore for people with average or below-average income as the vast majority of the Roma, Ashkali and Egyptians. (pagina 34 - zie bijlage 3);

Dat derhalve dient te worden gesteld dat door de tegenpartij geen correcte beoordeling werd gemaakt omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen;

Dat Uw Raad reeds heeft geoordeeld in een soortgelijk dossier dat het louter algemeen nagaan van de toegankelijkheid van medicatie in Kosovo zonder rekening te houden met het specifiek element dat verzoekers Roma zijn, een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht (arrest 63934 zie bijlage);

Dat de bestreden beslissing derhalve vernietigd dient te worden; ".

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In antwoord hierop laat de verwerende partij vooreerst gelden dat verzoekers dienen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter § 1 bepaalt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde." (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door de ambtenaar-geneesheer aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk medisch onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de aangehaalde medische problematiek niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen en dat de aandoening niet kan worden weerhouden als een actuele aandoening waarvoor behandeling/opvolging noodzakelijk is.

Waar verzoekers als het ware pogen te laten uitschijnen dat hun aandoening door de gemachtigde geminimaliseerd wordt, blijkt afdoende uit de hogervermelde motieven van de bestreden beslissing dat zulks geenszins het geval is.

Integendeel wordt uitdrukkelijk, en dit niet op basis van veronderstellingen, maar wel op basis van het gegrond en gefundeerd medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, beslist nopens de medische problematiek van de heer R. M. dat:

"Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. R. M. Er worden medische elementen aangehaald voor R. M.. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 09.06.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Kosovo. Derhalve is er mi. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, merken we op dat de medicatie benodigd voor de behandeling van aandoening is begrepen in de Lijst van Essentiële Medicijnen zoals opgesteld door de Kosovaarse regering. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering (onder het Kosova Consolidated Budget) en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft. Wat de zorg betreft kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. In de regel worden patiënten die met deze aandoening gediagnostiseerd worden, wat in het geval van verzoeker gebeurd is, naar een gespecialiseerd centrum, waar consultaties en activiteiten voorzien worden. Er is er onder andere één in Pristina.

De Kosovaarse overheid, zich bewust van de grote nood, maakt van de snelle heropbouw van deze specialisatie een prioriteit en verankerde dit in haar strategie 2008-2011'. Maar ook de internationale gemeenschap neemt overigens haar verantwoordelijkheid in de heropbouw van de gezondheidszorg in Kosovo, deze specialisatie in het bijzonder. Er wordt geïnvesteerd zowel op het vlak van infrastructuur als opleiding en dit op alle niveaus. De universiteit van Pristina vervult hierbij een spilfunctie voor de gespecialiseerde zorg in het hele land.

We kunnen dan ook stellen dat op het vlak van de toegankelijkheid van de medische zorgen niets de terugkeer van verzoeker in de weg staat.

Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenote kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze echtgenoot arbeidsongeschikt is.

Wat de etnische toegankelijkheid betreft, wordt de bescherming tegen discriminatie expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg in Kosovo.

Wat de geografische toegankelijkheid betreft, blijkt dat er voldoende voorzieningen aanwezig zijn in Kosovo. De arts-attaché concludeert dat reizen geen bezwaar is en mantelzorg niet noodzakelijk."

De bestreden beslissing is derhalve gebaseerd op een grondig gevoerd medisch onderzoek en tevens op een grondig gevoerd onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De rapporten waar verzoekers naar verwijzen in hun verzoekschrift en die niet werd gevoegd bij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter Vreemdelingenwet kunnen aan de bestreden beslissing geen afbreuk doen.

Verzoekers tonen niet aan dat de behandeling voor de aandoening van verzoeker niet beschikbaar is in Kosovo, land van herkomst.

Dit blijkt nochtans wel uit de informatie waarover de ambtenaar-geneesheer beschikt in zijn verslag dd. 9.6.2011.

Hieruit blijkt dat op de website van het Ministerie van Volksgezondheid van Kosovo een lijst staat met de essentiële geneesmiddelen zoals psychofarmaca, antidepressiva, anxiolytica en antipsychotica.

Verder blijkt ook uit deze informatie dat er huisartsen en psychiaters werkzaam zijn in Kosovo.

Verzoekers weerleggend dit niet in hun verzoekschrift, doch beperken zich tot de verwijzing naar een algemeen rapport van Amnesty International, rapport dat zich niet in het administratief dossier bevindt.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verwerende partij op dat aan het door verzoeker bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert

dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoeker.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekers zijn derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Verzoekers' enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de reden waarom de aanvraag ongegrond wordt verklaard, met name dat de ziekte van R.M., eerste verzoeker, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat de behandeling voor deze ziekte beschikbaar is in Kosovo en voor eerste verzoeker toegankelijk is. Met betrekking tot de voorgehouden medische problematiek van B.M. en het kind R.S. oordeelt de arts-attaché dat niet blijkt dat zij een actuele aandoening hebben die een reëel risico inhoudt op hun leven of hun fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat verzoekers de motieven die stellen dat uit de medische gegevens van B.M. en R.S. niet blijkt dat zij een actuele aandoening hebben die een reëel risico inhoudt op hun leven of hun fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is,

niet betwisten of weerleggen. Verzoekers beperken hun kritiek tot de motieven in de bestreden beslissing aangehaald betreffende de medische problematiek van eerste verzoeker. Meer bepaald houden verzoekers voor dat voor beiden (sic) geen behandeling en opvolging voor de medische problematiek beschikbaar is. Zij wijzen erop dat zij van Roma-origine zijn en verwijzen naar een rapport van Amnesty International, *"Not welcome anywhere. Stop Forced return of Roma to Kosovo"* van september 2010, dat verzoekers toevoegen aan hun verzoekschrift. Hieruit leiden zij af dat aan het gebrek aan toegang tot medische zorgen niet kan getwijfeld worden. Verzoekers citeren uit voormeld rapport. Verzoekers stellen dat zij een risico lopen op een mensonterende en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, dat zij geschonden achten en besluiten dat de medische verzorging voor personen van Roma-origine in de praktijk in Kosovo niet bestaat of minstens onvoldoende is en dat bepaalde zorgen waaronder deze voor *"mental disorders"* niet beschikbaar zijn. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen correcte beoordeling gemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-attaché van de verwerende partij erkent dat eerste verzoekende partij lijdt aan een ziekte die *"kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt."* Voorts betwist de verwerende partij niet dat verzoekers van Roma-origine zijn. Verzoekers hebben in hun aanvraag van 16 juni 2010 hierop gewezen, alsook op het gegeven dat zij hierdoor gediscrimineerd worden. Evenwel concludeert de arts-geneesheer dat wat de medicatie betreft er vergelijkbare geneesmiddelen beschikbaar zijn en dat zowel huisartsen en psychiaters werkzaam zijn in Kosovo. De arts baseert zich hiervoor op informatie van de website van het ministerie van Volksgezondheid van Kosovo. Deze zeer concrete informatie wordt niet weerlegd door het algemeen rapport waarnaar verzoekers verwijzen. Uit het door verzoekers geciteerde rapport blijkt weliswaar dat er mogelijk nog problemen bestaan betreffende bepaalde behandelingen maar dit toont niet (meer) aan dat de concrete verzorging en behandeling die eerste verzoeker behoeft niet beschikbaar is. De Raad hecht dienaangaand meer belang aan de door de arts-geneesheer in concreto verrichte opzoekingen dan aan de algemene beschouwingen vervat in het door verzoekers geciteerde rapport. Tevens wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar verschillende voetnoten die de motieven steunen en die niet worden in vraag gesteld door verzoekers. Bovendien blijkt niet dat eerste verzoeker lijdt aan een *"mental disorder"* die bedoeld wordt in het rapport waarnaar verzoekers verwijzen. Verzoekers hebben slechts aangetoond dat eerste verzoeker lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en anxiodepressieve klachten. Voorts weerleggen verzoekers evenmin de motieven die stellen:

"Wat de financiële toeganke-lijkheid betreft, merken we op dat de medicatie benodigd voor de behandeling van aandoening is begrepen in de Lijst van Essentiële Medicijnen zoals opgesteld door de Kosovaarse regering. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering (onder het Kosova Consolidated Budget) en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft.

Wat de zorg betreft kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. In de regel worden patiënten die met deze aandoening gediagnostiseerd worden, wat in het geval van verzoeker gebeurd is, naar een gespecialiseerd centrum, waar consultaties en activiteiten voorzien worden. Er is er onder andere één in Pristina.

De Kosovaarse overheid, zich bewust van de grote nood, maakt van de snelle heropbouw van deze specialisatie een prioriteit en verankerde dit in haar strategie 2008-2011". Maar ook de internationale gemeenschap neemt overigens haar verantwoordelijkheid in de heropbouw van de gezondheidszorg in Kosovo, deze specialisatie in het bijzonder. Er wordt geïnvesteerd zowel op het vlak van infrastructuur als opleiding en dit op alle niveaus. De universiteit van Pristina vervult hierbij een spilfunctie voor de gespecialiseerde zorg in het hele land.

We kunnen dan ook stellen dat op het vlak van de toegankelijkheid van de medische zorgen niets de terugkeer van verzoeker in de weg staat.

Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenote kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze echtgenoot arbeidsongeschikt is."

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld en dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de

beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding zodat de zorgvuldigheidsplicht evenmin is geschonden. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon op goede gronden de aanvraag als ongegrond afwijzen. De verzoekende partijen slagen er bijgevolg niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onwettig is.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Betreffende de schending van artikel 3 van het van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt dit artikel dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de

verzoekende partij aan toont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aan toont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Samen met de verwerende partij wordt vastgesteld dat het door de verzoekers ingeroepen risico niet concreet en aantoonbaar is. Met een verwijzing naar een algemeen rapport vermogen zij niet de door de arts-attaché verzamelde concrete informatie, naast deze opgezocht door de verwerende partij, te weerleggen. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In de mate dat verzoekers opnieuw verwijzen naar het toegevoegd rapport van Amnesty International, wijst de Raad erop dat verzoekers niet aantonen dat zij verplicht zullen worden om in het noorden van Mitrovica te verblijven, waar zich ernstige problemen voordoen.

Gelet op het gegeven dat verzoekers de concrete onderzoeksverrichtingen van de arts-attaché niet weerleggen, tonen zij geen schending van artikel 3 EVRM aan.

Bovendien is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als deze in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft. Ook al zou de gezondheidszorg in Kosovo niet optimaal zijn, houdt dit niet in dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633).

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers niet op dienstige wijze kunnen verwijzen naar het arrest 63 934 van de Raad omdat in dat arrest wordt vastgesteld dat geen onderzoek is geschiedt naar de toegankelijkheid (waaronder de financiële) voor de verzoekende partij, zijnde een Roma, wat in casu niet het geval is.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN